

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs IV. Obscuri prius ac cœci.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

inquā ad id de quo tractabamus, nimirū si vnctioes quæ cauernas istas, ad spiritualis matrimonij vnionem disponebant, tā nobiles & excellētes sunt, sicuti diximus; qualis obsecro erit possessio, qua modo in vnionis statu fruuntur? In dubium est, secundum sitis, famis, dolorisque cauernarū istarū magnitudinem; satisfactionē quoque, satietatem ac delectationem ipsarum futuram, & secundum dispositionum subtilitatem fore etiam fruitionis & possessionis sentimentum animæ præstantiā, quod sentimentum seu sensatio animæ est vigor & virtus, qua ipsius substantia prædita est, ad sentiendum & fruendum potentiarum obiectis.

*Cur potentia anima
Cauerna
appellatur.*

Potentias istas, cum magna proprietate appellat hoc loco Cauernas anima. Cum enim sentiat Cauernas istas intelligentias profundas, lampadumque istarū splendores capere, manifestè animaduertit, tantā inesse illis profunditatem, quāta est intelligentiæ & amoris profunditas: tantamque ipsarum capacitatem, & tot earum sinus quot distinctas causas seu origines intelligentiarū, delectationum, & gaudiorū recipit: quæ vniuersa in ista seu sensus sensationis animæ Cauerna recipiuntur & stabiluntur, quæ sicut dixi est virtus capax, quā ipsa habet ad res istas possidendas, sentiendas & degustandas, sicut communis phatariæ sensus, est omnium obiectorum quæ sensibus externis representantur receptaculum, eodem modo sensus iste communis animæ, est tam nobili excellentique possessione illustratus & locupletatus.

VERSUS IV.

Obscuri prius ac cæci.

Duas ob causas potest oculus non videre, vel quia in obscuro versatur loco, vel certè quia est cæcus. Deus lux est,

& verum animæ obiectum: & quando illa à luce ista non illuminatur, in obscuro est: licet perspicacissimos habeat oculos. Quādo verò in peccato manet vel aliter occupat appetitum, cæca est: & quamuis tunc lux diuina non desit; quia tamē cæca est, non illum propter animæ obscuritatem, quæ est ignorantia practica qua tenetur cernit; quæ etiam antequam per transformationem istā illuminaretur à Deo, tenebrosa erat, & tantorum honorū Dei ignora, sicut sibi contigisse, antequam à Deo illuminaretur, ait Sapiēs, verbis istis: Ignorantias meas illuminauit. Spiritualiter autem loquendo, aliud est manere in obscuro, aliud vero manere in tenebris. Nam manere in tenebris, est cæcum esse in peccato; sed manere in obscuro, esse potest absque peccato. Hoc autem duobus modis euenire potest; videlicet respectu rerum naturalium carendo luce aliquarum ex illis. Vel certè respectu rerum supernaturalium, multarum ex illis lucem non habendo. Et respectu duarum rerum istarum dicit hic anima, obscurum fuisse sine Deo intellectum suum. Donec enim dixisset Dominus: *Fiat lux*; tenebræ erant super faciem abyssi Cauernarum sensus, qui quanto abyssalior est, profundiorumque Cauernarum, quando Deus, qui est lumen, non eas illuminat; tanto abyssaliores profundioresque tenebræ in illo reperiuntur. Vnde impossibile est illum ad diuinam lucem atrolere oculos, sed ne in mentem quidem illi eam veniret: cum enim illam nunquam viderit, neque sciat qualiter se habeat, nequibit desiderare illā; quin potius tenebras appetat, & ab vna tenebra labetur in aliā, ab illa priore ductus tenebra, neque enim potest vna tenebra ducere, nisi ad aliā tenebram. sicut enim dicitur: *Dies diei eructat verbum, & nox nocti indicat scientiam.* Et sic vna

tenebrarum abyssus, inuitat aliam; & vna lucis abyssus, inuitat aliam lucis abyssum, qualibet similem sibi inuitante: atque ita gratiæ lux, quam Deus animæ isti prius infuderat, & per quam, abyssi suæ aperuerat illi oculos, ad lucem diuinam intuentiam (qua in te gratiam illam & amicam effecerat) aliam gratiæ abyssum inuitat: quæ est diuina ista animæ in Deum transformatio, per quam oculus sensus illuminatissimus remanet & acceptissimus.

Cæcus præterea erat sensus in quantum alia re præter Deum oblectabatur; nam superioris rationalisq; sensus cæcitate, Appetitus causat; qui velut catarrhacta & nubecula sese interponit, cordisque oculo inhæret, ne res quas coram se habet cernat. Erat in quantum sensus oblectamenta consectabatur, ad videndas immensas diuitias pulchritudinesque diuinas, quæ recto erant, cæcus erat. Quemadmodum enim aliquid etiam minimū, oculo superpositum, satis est ad visionem impediendam, & ne obiecta alia præsentia licet maxima possit videre: ita vel vnicus appetitus cui anima obnoxia sit, satis est pro illo tempore, quo viget, ad vniuersas istas stupendas gratias diuinas impediendas, quæ ab appetitibus & delectationibus, quas anima cupit, plurimum distant. Quis posset hęc dignè assequi verbis quam impossibile sit animam appetitibus subditam de rebus diuinis, vt illæ in se sunt iudicare? Nam ad rectum de rebus diuinis ferendum iudicium, debent appetitus & delectatio omnino profligari, nec debet eas anima cum ipsis iudicare: secus enim res diuinas pro non diuinis accipiet, & reputabit, & res non diuinas pro diuinis. Inhærente namque catarrhacta & nubecula illa iudicij oculo, nil aliud nisi nubeculam, iam vnus, iam alterius coloris, sicuti sese obijciat videbit: & nube-

culam illam Deum esse arbitrabitur, eod quòd nihil aliud præter nubeculam sensui inhærentem videat; Deus autem sub sensum non cadit. Vnde appetitus & delectationes, sublimium rerum cognitionem impediunt, quemadmodum Sapiens significat dicens: *Fascinatio enim nugacitatis obscurat bonam, & inconstantia concupiscentia transuertit sensum sine malitia.* Quamobrem qui nondum eum spiritualis vitæ obtinuerunt gradum, vt ab appetitibus & delectationibus purgati sint, sed adhuc aliquo modo in ipsis animales sunt, credant & sibi persuadeant se viles abiectasque spiritus res (cuiusmodi sunt illæ quæ magis ad sensus, in quibus ipsi adhuc viuunt accedunt) magnas insignesque reputaturos; res verò sublimes & præstantes spiritus, hoc est, quæ à sensibus magis remotæ sunt, parui facturos & despecturos.

Animalis homo est ille, qui vivit adhuc cum naturæ suæ appetitibus, qui appetitus licet interdū res spiritus attingant; si tamen voluerint naturali suo appetitu illis adhærere; iam sunt naturales appetitus. Parum enim refert, vt obiectum spirituale sit, si illius appetitus ex seipso originem trahat, vimque ac radicem suam in natura habeat defixā. Sed dices: *Quādo ergo desideratur Deus, nonne hoc supernaturale est?* Respondeo; non semper esse, sed quando desiderij huius motuum seu incitamentum supernaturale est, & Deus in super huiusmodi appetitus vim & efficaciam præbet: hoc autem longè diuersum est. Sed quando tu ex te ipso desiderium istud habere vis, quantum ad eius modum spectat: non est amplius quam aliquid naturale. Vnde quando ex te vis gustibus spiritualibus adhærere, & in eis appetitum tuum naturalem exeres; iam opponis catarrhactas, & es homo animalis,

S s

11215
1121611217
11218
11219*Quis sit animalis homo.**Quā grāuiter decipiuntur multi orationi dediti.*

Quamvis
desideria
nostra spi-
ritualia
sunt & su-
pernatu-
ralia.

malis, neque de spiritualibus, omnem
sensum appetitumque naturalem su-
perantibus, iudicium ferre poteris, aut
illas intelligere. Quod si tibi hæc adhuc
dubia videantur: nil tibi amplius dicen-
dum occurrit, nisi ut ista denuo legas, &
fortassis libera à dubitatione euades: satis
enim veritatis substantia enucleata est,
ne locus hic patitur prolixiorum istis de
rebus, tractationem. Hic itaque sensus,
qui antea absque ista luce diuina obse-
rus erat, & suis obsecatus appetitibus
iam taliter constitutus est, ut profundæ
ipsius cauernæ, hac diuina vniõne me-
diante

In consuetis excellentijs

*Calorem, lucemque simul, suo prabeant di-
lecto.*

VERSUS V. & VI.

*In consuetis excellentijs
Calorem lucemque simul,
suo prabeant dilecto.*

Cum enim istæ potentiarum cauernæ,
a deo stupendo modo in admirandis
lampadum illarum splendoribus, quæ in
ipsis ardent, positæ collocatæque sint,
cumque iam illustratæ, & in Deo sint ac-
centæ, præter integram, quam sui ipsarum
illi faciunt, traditionem; eosdem ipsos
splendores, quos ab eo cum amorosa glo-
ria susceperunt, ad Deum in Deo trans-
mittunt, inclinatæ iam ipsæ ad Deum in
Deo, effectæ etiam ipsæ lampades, in
splendoribus diuinarum lampadum ac-
centæ eandem lucem, & amoris calorem
quem suscipiunt ad suum reflectendo di-
lectum. Hic enim eodem prorsus modo,
quo ipsum amoris calorem suscipiunt &

cum eadem perfectione ac excellentia,
cum qua ipsis ab eo tribuitur, eidem eum
præbent. Quemadmodum vitrum solis
radijs translucens, facere solet.
Quamquam in nostro casu multò subli-
mius hoc fiat, eo quod hac in re volunta-
tis exercitium interueniat.

In consuetis excellentijs.

Hoc est, peregrinis, & ab omni comuni
sensu alienis, omnemque verborum ap-
paratum superantibus. Nam secundum
excellentiã perfectionemque cum qua
intellectus diuinam suscepit sapientiam,
est quoque excellentia ac perfectio, cum
qua præbet illam anima. Et secundum
excellentiã, cum qua voluntas cum di-
uina est vnita bonitate, est etiam excellen-
tia cum qua dat illa Deo in Deo eandem
bonitatem: ad hunc quippe finem recipit
eam ut eam det. Et eodem prorsus modo,
secundum excellentiã & perfectionem
cum qua in Dei magnitudine cognoscit,
manendo vnita in illa lucet, & calorem a-
moris præbet. Et iuxta excellentiã &
perfectionem aliorum attributorum diui-
norum quæ communicat ibi animæ, for-
titudinis videlicet, pulchritudinis, iustitiæ
&c. sunt etiam excellentiæ, quibus spiri-
tualis sensus, lætabundus dat dilecto suo
in suo dilecto eandem ipsam, quam ab eo
recipit lucem. Nam cum ipsa in hoc stam
sit facta vna eademque res cum eo, est ipsa
Deus per participationem: & quamquam
non in tam perfecto gradu, sicut in alia vi-
ta, est ramentum (sicuti diximus) velut in um-
bra Dei. Atque ita cum ipsa, per transfor-
mationem istam sit umbra Dei facit ipsa
in Deo per Deum id, quod facit ipse in ea
per semetipsum: eo quod amorum vol-
untas, sit vna. Hocque modo, sicut Deus
seipsum illi dat cum libera & gratuita vo-
luntate: sic ipsa etiam, tanto liberio-rem ge-
nerat.